

Vedle pana Hrabala seděl jeden jeho kamarád, neznala jsem ho. Špitáli si něco mezi sebou a ten druhý člověk se mě najednou zeptal: „Kolik je ti let?“ A já jsem věděla, že to byl pan Hrabal, který byl zvědavý.

Zeptal se vás přes kamaráda.

Jestli jste znal pana Hrabala, on se lidem často nedíval přímo do očí, jen tak je pozoroval, z boku...

Jak dlouho jste tehdy byla v Praze?

Šest měsíců, od ledna do června.

Docela dlouho...

Dlouho a ne dlouho. Šest měsíců pro mladou Američanku, která se chtěla naučit česky, to nebylo dlouho. Bylo to nedostačující. Proto i teď mluvím dost špatně.

Co jste dělala v Praze ve volném čase?

Chodila jsem do knihovny, četla různé knihy a články a sepisovala „skaz“ jako téma své disertační práce, které jsem si vybrala. Znáte ruské formalisty? Byla to skupina kritiků: Viktor Shklovsky, Boris Eikenbaum, Jurij Tynianov a další. Velmi známá skupina...⁽¹³⁾. V té době to měli také těžké – strašná doba sovětské historie.

Když jste Bohumila Hrabala poznala, co bylo dál?

Myslíte, co se týká vztahu? Nečekala jsem, že do mě bude pan Hrabal zamilovaný. Jako normální člověk mám ráda legraci, stejně jako on, když žertoval. Cenila jsem ho velmi vysoko pro jeho citlivost, ta na něm byla vidět. A když povídal, z jeho vyprávění jsem cítila soucit.

... Miss April, váš i můj osud je spjatý se Zlatým tygrem, tady jsme o sebe klopytli... (Růžový kavalír; Pohádka o zlaté Praze)

Oblíbil si vás...

Měl těžký život, vše vnímal tak nějak víc než obyčejný člověk, jak se říká... byl velmi osobitý. V jeho společnosti jsem byla velmi ráda. Když jsme byli spolu, bylo to nádherné.

Chodívali jste k Tygrovi často?

Ne moc často.

Bohumil Hrabal s April Gifford v Praze U Zlatého tygra, 1987

Rozuměla jste těm lidem, co si tam povídají?

Spíše někdy ne.

... Za chvíli jsem se vymluvila, že už musím jít. Více, než dvě piva jsem stejně nevydržela a chtěla jsem ještě alespoň hodinu pracovat v čítárně ve státní knihovně, než bude zavřeno. Pan Hrabal mě chytil za ruku a zeptal se, jestli přijdu příští úterý, a já řekla, že ano. (Z poznámek A. G.)

Pila jste také pivo?

Ano. České pivo jsem měla ráda, ale já moc nepiju, a když už, tak velmi málo. V té době tedy trochu víc, byla jsem mladší, zdravá...

Bohumila Hrabala jste koncem osmdesátých let navštívila také v Kersku. Co si pamatujete z té doby? Z jeho vyprávění víme, že jste lehávala pod břízou se slovníkem pod hlavou.

Vozila jsem s sebou vždy slovník. Ale ani ten pětakilogramový slovník nestačil, abych mohla číst Hrabala v originále. Napsal, že jsem u něj tehdy byla asi týden, ale já myslím, že tolik ne – jen dva nebo tři dny.